

עלון מס' 74

משיחות הרצי"ה זצ"ל

פרשת תצוה

שכינה

השכינה שוכנת בתוך כנסת ישראל, בתוך עצמיותנו ובמהותנו. במסכת ברכות למדנו: "אין אביו - אלא הקב"ה... ואין אמו - אלא כנסת ישראל". (ברכות דף לה, ב) קודשא בריך הוא ושכינתיה הם מלך ומלכה.

קיימות 'המון' מדרגות בהשראת השכינה, וכולן נמשכות מן היסודיות המקורית של "ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח)

הרמב"ם פוסק שגם בזמן הזה, שאין בית מקדש, אסור להיכנס למקום המקדש (הלכות בית הבחירה ו, יד) כיוון שאנו בחזקת טמאי מת. איסור זה הוא מפני השכינה ו"שכינה אינה בטילה" (שם, בדברי הרמב"ם בהלכה ו) השכינה- היא חיי הנצח של כלל ישראל, וכן אומר ד' אל שלמה בבנין המקדש "להיות שמי שם עד עולם" (דברי הימים ב ז, טז) ועוד בלשון הכתוב "ושכנתי בתוך בני ישראל ולא אעזוב את עמי ישראל" (מלכים א פרק ו, יג).

המשכן והמקדש הם אחיזה בבית מתוך "ושכנתי בתוכם", וההשתכנות הזו בתוכנו במובן של כלל ישראל הנמצא בארץ ישראל מתגלה גם במדרגות שונות כמו: בשריד של הכותל המערבי, וכן בכל עשרה מישראל שהם כעין חלק מן הציבור ויש להם ערך ציבורי כלל ישראלי.

השראת השכינה היא שם ד' הנקרא עלינו (דברים כה, י), ושם ד' הוא התורה! לכן ציוה ד' בבנין המשכן - לעשות קודם כל את הארון בו מונחת התורה והיא נשמת בית המדרש הוא ארון העדות.

על פי "שיחות הרצי"ה" לפרשת תצוה (שנת תשל"ח 4 עמ' 327) להר"ש אבינר הי"ו